

finde den utiltraadelig. Men da Indstillingen i Kommissionsbetænkningen motiveres derved, at Stifteretten kunde have Betænkelse ved at tage Bestemmelse i den omhandlede Henseende, naar ikke alle Kreditorer samtykkede, og at det derfor findes tilraadeligt at foreskrive, at de, efter foregaaet Indvarseling, Ikke-Mødende skulle være bundne ved hvad Flerheden af de Mødende bifalder, imedens der ikke i Motiveringen er Tale om i dette Tilfælde at betage Stifteretten noget af den Myndighed, den nu har, saa tør man neppe gaae ud fra, at denne Indstilling bør forstaaes paa den Maade, hvorpaa den af Stiftekommissionen er opfattet, hvorimod det synes antageligt, at Meningen ifkun er den, at Stifteretten i de her omhandlede Tilfælde skal være uden Ansvar for sine Beslutninger, naar den forholder sig efter Indstillingen, og naar det tydeliggøres, at den maa forstaaes paa denne Maade, vil Rettens Pluralitet tiltræde samme.

ad Sp. 400. Indstillingen X ansee vi med Stiftekommissionen for at være overflødig.

ad Sp. 400 ff. Med Hensyn til den her omhandlede Bestemmelse i den preussiske Konkursanordning maa Retten tiltræde den af Kommissionens Majoritet udtalte Anskuelse.

ad Sp. 402. Indstillingen XI finder Retten med Stiftekommissionen Anledning til at tiltræde, saaledes at Bestemmelsen kommer til at angaae alle Boer, iffr. Kommissionsbetænkningen Sp. 406. Enkelte af Rettens Medlemmer have derhos erklæret sig for den af Kommissionens Minoritet henstillede Modifikation, at Bestemmelsen først skulde træde i Kraft efter en bestemt Termin, men Rettens Pluralitet har dog ikke fundet nogen Betænkelse ved at lade Forandringen indtræde strax.

ad Sp. 404. Med Hensyn til Indstillingen XII henholder Retten sig til Stiftekommissionens Erklæring, idet en Minoritet dog har troet at burde foretrække Indstillingens Forkrift om Bevistet for, naar Fordringen er erhvervet, fremfor at Fordringshaveren ube-

tinget skulde føre dette Bevist, ligesom den samme Minoritet henstiller, om det ikke, for at forebygge enhver Tvivl om Uanvendeligheden af Fr. 18de Mai 1825 § 69 i Berelsager, som et Fallitbo, hvori den Sagsøgte har anmeldt Kontraktrav, maatte anlægge, maatte være rigtigst udtrykkelig at tilføie, s. Ex. efter Ordret „Bekaffenhed“ — „altsaa ogsaa Berelsfordringer.“

ad Sp. 405. Indstillingen XIII maa Retten med Stiftekommissionen finde utiltraadelig, idet man deler de af Kommissionens Minoritet Sp. 405 udtalte Betænkkeligheder ved Forslaget.

ad Sp. 406. Retten er med Kommissionens Majoritet enig i, at der ikke er tilstrækkelig Anledning til at indføre nogen forkortet Præskriptionstid for Fordringer paa Fallenter.

Undertegnede Alberg, der i alt Væsentligt henholder sig til den af Stiftekommissionen for det indevarende Biennium over de fremkomne Forslag afgivne Erklæring, tillader mig derhos at henstille, om der ikke, da de i Forslag bragte Forandringer, forsaavidt jeg har kunnet tilraade dem, med Undtagelse af den, hvorefter Fordringer ifølge Haandskrift skulle tabe deres Forrinsret for Regningsfordringer, synes mig at være af mindre Betydning, og man, saafremt man maatte ansee den fremhævede Forandring for paatrængende, har det i sin Magt at lade den, som dog ikke specielt angaaer Fallitvæsenet, men Stiftevæsenet i det Hele, indtræde under Form af en særskilt Lov, maatte findes at være Føie til at lade den hele Sag beroe, indtil det Tidspunkt kom, da en heel Lov om den omhandlede Materie kunde ventes udarbejdet.

Samtlige bemærke vi flutteligen, at vi ifølge Indholdet af Justitsministeriets ovennævnte Skrivelse af 26de Juni d. A. have antaget, at vore Ytringer ikke ere forlangte over de til Kommissionens Betænkning fœiede Forslag af Procurator Larsen, og at vi af denne Grund, ligesom Stiftekommissionen, ikke have yttret os over disse Forslag eller noget af dem.